

Ima belátásért

Amikor az idő önmagába csukódik, mint a bambusz: eddig volt a több, most a kevesebb; amikor a tenger előbb szárad ki, mint a forrás, mert felfele issza meg a Föld; amikor a nagyapákat és az unokákat ugyanazzal a szóval jelölik; amikor az egész mondat helyett elég lesz már egy szó is: NEM; amikor gyertyája, Istene nélkül még lebeg egy kicsit a világosság. Akkor vajon elég lesz-é egy második mindenttudás, bölcsesség, akarat, parancs a teremtéshez?...Feladom kritikádat, Uram, hogy fel ne add mindenhatóságod ebben a makacs zűrzavarban, melyet a semmi helyett sikerült... Legalább Te maradj meg végig, hogy legyen, aki mégis belátja.

időt nyer a vers

B.M.-nek

*időt nyer a vers,
addig is kiiktatódik a kín,
érzéseket pirít és pirongat
az erre-nem-jár-villamos sín*

*részletes és fogyatkozó
vallomás ez, mint a fizetés,
idegszálon feszülő telefonnak
várakozásai telefonnak*

*szárad az impulzus és levél,
elpusztul, ki párhuzamos világban él,
We who were living are now dying,*

*kompromittált szívemen duna mentén szakad az ing,
az üresség magányosságát leli ott,
van-e csend a hegyek alatt, Eliot?*

Becskerek, 1996. június 15.